

Povestirea bătrânului iudeu

Un rabin din provinciile Mării Baltice germane de altădată, care devenise creștin și activa ca preot în Mitau [sau Mitava, azi Jelgava, oraș în Letonia], a primit odată de la un confrate următoarea scrisoare, pe care o reproducem puțin scurtată:

... Acum câteva zile am aflat că printre membrii numeroși ai comunității noastre, care suferă așa de îngrozitor sub foametea de acum, se află și o familie de iudei în nevoie extremă. M-am dus acolo și, într-adevăr, am găsit nenorocirea de nespus. Tata, un om bătrân, de optzeci și doi de ani, zăcea bolnav pe o legătură de paie, acoperit cu zdrențe. Coliba sărăcicioasă nu era încălzită. Cinci copii și patru nepoți erau palizi de foame, de frig și de mizerie. Am încercat să-l mângâi pe moșneag cu cuvinte din Vechiul Testament. După ce bolnavul ascultase o vreme atent, a spus mișcat: „Acestea sunt cuvinte frumoase, mângâietoare, pe care mi le spuneți mie, iudeu bătrân, din Vechiul Testament, spre tămăduirea sufletului meu și vă mulțumesc pentru ele. Dar eu cunosc un medicament mai bun, care nu ajută numai la alinarea necazului sufletului, ci care vindecă cu desăvârșire rana cea mai gravă și anume: sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care ne curăță de orice păcat!”

Când l-am întrebat cum a ajuns la această cunoaștere, o rază de bucurie a trecut peste fața lui și ochii săi întunecați au strălucit. În timp ce scotea cu mâna tremurândă, din culcușul său de paie, un Nou Testament ebraic foarte folosit, mi-a spus: „Acesta este izvorul vieții din care au curs în sufletul meu lumină și mângâiere. Acesta este Emanuel, Dumnezeu cu noi! Moise și profeții și psalmii au înviat, într-adevăr, de multe ori, dar numai Isus poate să mântuiască.”

„Cum ai ajuns la Noul Testament”?, am întrebat.

Bătrânul a zâmbit și a spus:

„Acum doi ani am călătorit cu fiul meu cel mai vârstnic, Saul, la Riga. Pe drum am înnoptat la un han creștin. În podul de fân aveam culcușul și acolo a găsit fiul meu Noul Testament. Dar pe întineric n-am putut să citim și în podul de fân nu aveam voie să facem lumină. Dimineața am vrut să-i dăm hangiului Cartea găsită. El a privit-o și a spus: «Este o Carte evreiască. Nu pot s-o citesc. Bătrânul Simon, care a dormit trei săptămâni aici, în podul de fân, trebuie s-o fi uitat. Dar el nu se întoarce prea curând. Puteți să păstrați Cartea foarte sigur.» În felul acesta am ajuns în posesia comorii. Fiul meu cel mare a murit mântuit prin această Carte, chiar dacă mi i-a lăsat pe cei patru copii ai săi necăpățuiți. Ultimele sale cuvinte au fost: «Doamne Isuse, amintește-Ți de mine! Dacă Tu i-ai spus tâlharului de pe cruce: „Astăzi vei fi cu Mine în paradis”, atunci nu vei respinge nici sufletul meu!» Apoi s-a întors spre mine și a spus: «Dragă tată, mă duc la Isus. Vezi să veniți tu și toți copiii tăi și ai mei la Isus!» Buzele sale s-au mișcat mult timp și-l auzeam rugându-se încet: «Isus, Isus, Isus!» până a adormit liniștit.” Așa a povestit bătrânul iudeu.

...Din „Zions Freund”.